

CHƯƠNG 9

MA NỮ

Lão nhân nhỏ bé tay roi không ngừng, vóc dáng của y, tuổi tác của y mà cầm chiếc roi như thế đều làm cho người ta bất ngờ, huống chi còn thêm cái dáng lùn tịt buồn cười ?

Thiếu nữ dưới chiếc roi của y lăn lộn không ngớt, kêu gào liên tiếp, vẻ khoái lạc càng gia tăng .

Lão nhân nhỏ bé nghiêng răng nghiêng lợi, càng đánh nhanh hơn. Tấm sa mỏng rách toang dưới roi của lão nhân nhỏ bé, từng mảnh từng mảnh bay bay, thân thể thiếu nữ dần lộ ra, dưới ánh sáng đỏ như máu vẫn mịn màng, khiến người ta có cảm giác không yên, cảm thấy người run lên .

Từng giọt từng giọt mồ hôi ứa ra long lanh như pha lê trên da, thiếu nữ đã lộ vẻ mệt mỏi, cử động chậm lại .

Chiếc roi của lão nhân nhỏ bé chợt cuốn tới, quấn chặt hai cổ tay thiếu nữ, kéo một cái .

Thiếu nữ rên một tiếng, toàn thân bị kéo lên, chiếc roi hạ xuống, vừa đúng mắc vào một chiếc móc sắt trên cột .

Kế đó, lão nhân nhỏ bé lấy đầu roi trong tay buộc vào cột, thắt một cái nút .

Thiếu nữ bị buộc vào cột, chân vẫn đạp trên chiếc nệm, thút thít kêu khóc, càng làm rạo rức lòng người .

Lão nhân nhỏ bé nằm soài trên nệm, thở dốc như sắp chết.

Kế đó y xoay người lại, giang tay chân ra, nằm ngửa trên nệm, xem ra dường như y đã vô cùng mệt mỏi, toàn thân rã rời, lại dường như vô cùng thoải mái .

Thẩm Thăng Y đến lúc ấy vẫn không lên tiếng, Trương Thiên Hộ lại chợt hỏi:

- Thấy chưa ?

Liễu Trường Phong nói ngay:

- Lão già nhỏ bé này xem ra không động đậy nổi nữa, chẳng lẽ chúng ta lại cứ tiếp tục nhìn thế này à ?

Sở Liệt cười ngất nói:

- Chúng ta đúng là một bọn già mất nết, cái trò này lẽ ra phải để cho bọn trẻ xem mới phải.

Thẩm Thăng Y thân nhiên nói:

- Tốt lắm, ta cũng cần co giãn gân cốt một chút.

Nãy giờ họ đều không dám làm kinh động lão nhân nhỏ bé và thiếu nữ, giọng nói rất thấp .

Vừa nói xong, Thảm Thăng Y từ từ đứng thẳng dậy, bọn Trương Thiên Hộ bốn người cũng chuẩn bị sẵn sàng .

Năm người đều là loại cao thủ trong hạng cao thủ, nếu liên thủ tấn công, trong thiên hạ chắc không có ai chống nổi, trong vòng vây của họ, lão nhân nhỏ bé kia có thể nói là mọc cánh cũng khó bay thoát .

Nhưng đúng lúc ấy, tình thế lại có sự thay đổi .

ooo

Lão nhân nhỏ bé đã nhắm mắt, nhưng khi Thảm Thăng Y vừa đứng thẳng dậy, y lại mở mắt ra .

Xem ra dường như y đột nhiên gặp phải việc gì rất đáng sợ, Thảm Thăng Y nhìn thấy, bất giác rất lạ lùng .

Lão nhân nhỏ bé dựa vào đâu mà biết bọn họ sắp ra tay ?

Ngay bọn Trương Thiên Hộ bốn người cũng cho rằng y chợt mở mắt là vì vậy.

Nhưng họ lập tức biết là không phải thế .

Đúng lúc ấy, tám rèm ngọc khua lanh canh, một người như con cọp điên hùng hổ xông nhanh vào .

Một thanh niên áo tía .

Nhìn kỹ khuôn mặt của thanh niên áo tía, không riêng gì Thảm Thăng Y mà cả bốn người bọn Trương Thiên Hộ cũng đều kinh ngạc, bất giác đứng phắt cả dậy .

Không phải ai khác, mà là Ngải Phi Vũ !

Khoái kiếm Ngải Phi Vũ, Ngải Phi Vũ giết người mau lẹ trên Nam Hồ .

Kiểm của y vẫn còn trong vỏ, nhưng mắt loé lửa giận đủ làm người ta hoảng sợ .

Nếu nói lửa giận có thể đốt cháy được, lúc ấy lão nhân nhỏ bé chắc phải biến thành tro .

Lão nhân nhỏ bé đã trỗi dậy, phóng lên co người núp sau một chiếc cột.

Ngải Phi Vũ không đuổi, dừng lại cạnh thiếu nữ, trừng trừng nhìn lão nhân nhỏ bé đầy vẻ tức giận, hai tay nắm chặt, dường như sẵn sàng tấn công .

Thiếu nữ vốn muôn nét gợi tình, lúc bấy giờ đã bị một phen hoảng sợ tan tác, nửa vành môi không những không phát ra được tiếng nào mà còn không mấp máy được nữa .

Lão nhân nhỏ bé sau chiếc cột thò nửa đầu ra nhìn Ngải Phi Vũ rồi thụt vào, dáng vẻ rất buồn cười .

Ngải Phi Vũ ngực nhô lên hạ xuống, chột tức giận quát lớn:

- Bước ra đây !

Lão nhân nhỏ bé hai tay ôm ngực, giống như trái tim sợ quá sắp vọt ra khỏi lồng ngực .

Rốt lại y cũng bước ra .

Ngải Phi Vũ chột giơ tay chỉ một cái, chưa kịp mở miệng, lão nhân nhỏ bé hai tay đã xua rồi lên .

Dáng vẻ của y như rất sợ Ngải Phi Vũ.

... Ngải Phi Vũ với người này có quan hệ thế nào ? Tại sao y lại phản nộ xông vào như thế ?

Thẩm Thăng Y nhìn chăm chăm, không lên tiếng kêu gọi gì, bốn người bọn Trương Thiên Hộ cũng giữ im lặng, không ai động đây .

Ngải Phi Vũ tay chỉ cũng giận quá phát run:

- Người nói đi, người làm như thế này là ý tứ gì ? Nói !

Lão nhân nhỏ bé lại xua xua tay, hai tay chấp lên nhau, động tác tuy nhiều, nhưng chẳng nói gì cả .

Ngải Phi Vũ lại quát lớn:

- Người nói đi, nếu người không giải thích được cho rõ ràng, ta sẽ liều mạng với người.

Lão nhân nhỏ bé hai tay lại xua rồi lên:

- Đây không phải là chủ ý của ta.

Ngải Phi Vũ rút lên :

- Không phải ý của người thì là ý ai ?

Thẩm Thăng Y nghe tới đó vẫn không hiểu rõ, nhưng đã nghe thấy một chuyện.

Ngải Phi Vũ này dung mạo rất giống Ngải Phi Vũ bạn thân của chàng, nhưng giọng nói thì khác.

... Hay là Ngải Phi Vũ này đúng là giả mạo ?

Ý nghĩ của chàng chưa dứt, lão nhân nhỏ bé đã nói:

- Người nên biết rằng chuyện này chỉ có chủ nhân quyết định được thôi.

Ngải Phi Vũ hét lên:

- Nói bậy ! Chính miệng chủ nhân đã hứa đem Đại Đại cho ta, chẳng lẽ lại nuốt lời ?

Lão nhân nhỏ bé thở dài một tiếng. Ngải Phi Vũ quay sang thiếu nữ:

- Đại Đại, sao cô lại theo y tới đây ?

Thiếu nữ đôi môi run run, không nói ra lời .

Ngải Phi Vũ dầm chân nhìn qua lão nhân nhỏ bé:

- Người nói mau, là ai sai người làm thế ?

Lão nhân nhỏ bé nói :

- Ta chẳng nói rồi à ?
- Không thể như vậy, chủ nhân đã hứa chuyện gì thì không bao giờ thay đổi, nhất định ai đó cho người tiền, muốn xem tay roi của người, người tìm không được người nào khác bèn giả truyền mệnh lệnh lừa Đại Đại của ta tới đây.

Lão nhân nhỏ bé chưa đáp. Ngải Phi Vũ đã nhìn qua lỗ tròn:

- Các người nhìn đủ chưa, mau ra đây, nếu không thì ta móc mắt các người đây.

Theo ánh mắt của y nhìn ra thì chỉ thấy dây lỗ tròn tròn, dĩ nhiên y không nhìn thấy phía sau dây lỗ là những ai nên mới rít lên như thế .

Trương Thiên Hộ cười cười:

- Chúng ta ra thôi chứ ?

Thẩm Thăng Y xua tay:

- Nhìn một lúc nữa đã.

- Được !

Trương Thiên Hộ không phản đối .

Đến lúc ấy, họ đã biết đây là chuyện gì rồi .

Thiếu nữ kia tên Đại Đại, đã được hứa gả cho Ngải Phi Vũ, lão nhân nhỏ bé lại chọn cô ta để múa roi, chẳng lạ gì Ngải Phi Vũ bưng bưng giận dữ, lập tức tìm tới hỏi tội .

Lão nhân nhỏ bé lập tức đặng hắng:

- Tại sao người đối xử với khách như vậy ?

Ngải Phi Vũ lại chỉ chỉ vào mặt lão nhân nhỏ bé :

- Tại sao không được như vậy ? Đại Đại là của ta, không một ai được động tới.

Lão nhân nhỏ bé lại thở dài:

- Đúng thế, Đại Đại vốn là của người...

Ngải Phi Vũ dần từng tiếng :

- Tại sao vốn là, chẳng lẽ hiện tại không phải à ? Người ăn nói cho cẩn thận, nếu chọc giận ta, thì đừng lạ là ta không lịch sự với người.

Lão nhân nhỏ bé dang tay ra:

- Ta nói thật, Đại Đại vốn là của người, nhưng hiện tại thì không phải.

Ngải Phi Vũ trầm giọng nói:

- Chỉ có một người có quyền nói câu ấy, là chủ nhân !

Tuy y không nói ra, nhưng theo câu nói vừa rồi có thể thấy, y rất sợ sệt vị chủ nhân kia .

Lão nhân nhỏ bé nhún vai:

- Đúng thế ! Nếu không phải là do chủ nhân sai bảo, thì hạng đây tớ như ta làm sao được nói câu ấy ?

Rốt lại Ngải Phi Vũ đã biến sắc .

ooo

Trương Thiên Hộ nhìn Thẩm Thăng Y:

- Y chỉ là một tên đầy tớ.

Thẩm Thăng Y trầm ngâm đáp:

- Theo lẽ thường mà suy đoán, thì chắc là thế. Nếu không phải là đầy tớ thì đâu lý nào lại một mình vào nơi nguy hiểm ?

Trương Thiên Hộ nói ngay:

- Chuyện này xem ra có vẻ kỳ quái ?

Thẩm Thăng Y gật đầu, Trương Thiên Hộ nói:

- Thật ra còn nghi ngờ gì nữa, là cho tới hiện giờ, tất cả hành động của chúng ta cũng đều nằm trong sự tính toán của tên chủ nhân.

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói ngay:

- Bây giờ ngươi mới nghi ngờ à ?

Liễu Trường Phong cười cười chen vào:

- Có ai nhận ra chủ ý của vị chủ nhân kia là gì không ?

Trương Thiên Hộ nói:

- Bây giờ đã thấy qua chút ít rồi.

Thẩm Thăng Y cười một tiếng nói:

- Vị chủ nhân kia hy vọng chúng ta nhìn tiếp, tại sao chúng ta không nhìn tiếp ?

Sở Liệt ngờ vực nhìn họ, dường như chưa hiểu rõ lắm, nhưng ông ta không hỏi, mười nàng Tư Mã Tiên Tiên bên cạnh dĩ nhiên cũng nghe rõ, nghe tới đó cho dù không biết gì xảy ra trước lễ ra cũng phải biết năm vị khách này có mục đích khác.

Nhưng họ không có phản ứng gì khác, chỉ cùng năm vị khách tiếp tục nhìn xem.

Sắc mặt Ngải Phi Vũ càng lúc càng khó coi, lão nhân nhỏ bé nói một câu như thế khiến y trầm mặc một hồi, một lúc lâu mới nói:

- Không đúng.

Lão nhân nhỏ bé thở dài một tiếng:

- Rất nhiều người có cái tật xấu như ngươi, là quá tin vào khả năng của mình, cho rằng mình rất quan trọng.

Ngải Phi Vũ cười nhạt:

- Ngươi nói rõ hơn một chút xem.

Lão nhân nhỏ bé nói:

- Ta theo chủ nhân đã lâu năm, đến giờ đây vẫn chưa nhìn suốt được tâm ý của ông ta, nhưng cũng biết rõ một điều.

- Điều gì ?

- Đối với ông ta, không có ai là thực sự quan trọng, trở về sau thì ta không biết, nhưng đến hiện tại mà nói, chắc chắn là không có.

Ngải Phi Vũ chợt hỏi:

- Rốt lại là sao ? Tại sao lại thế ?

Lão nhân nhỏ bé nói:

- Rốt lại người là người thông minh đấy.

Ngải Phi Vũ nói:

- Chuyện này ta từng hỏi qua ông ta, ông ta cũng không tỏ ý phản đối.

- Nhưng đó cũng không chắc là tỏ ý tán thành.

- Ông ta nói là để ông ta suy nghĩ, theo kinh nghiệm của ta, cái gọi là suy nghĩ ấy cũng là một sự tán thành.

Lão nhân nhỏ bé kiên quyết lắc đầu :

- Sai rồi ! Suy nghĩ chỉ là suy nghĩ, làm sao lại coi như nói ra được chứ.

- Đã có tiền lệ rồi.

Lão nhân nhỏ bé cười cười:

- Ta biết người nói đúng về chuyện ấy, nhưng có thể người không biết, là sau khi suy nghĩ, chủ nhân vẫn không đồng ý.

Ngải Phi Vũ sửng sốt.

Lão nhân nhỏ bé hỏi ngay:

- Trí nhớ của người xưa nay không kém, dĩ nhiên không thể không nhớ, cho đến hiện giờ chủ nhân vẫn chưa đồng ý, chỉ là còn suy nghĩ.

Ngải Phi Vũ trầm giọng nói:

- Nếu là không đồng ý, tại sao trước khi ta ra tay lần đầu, lại không chịu ngăn cản ?

Lão nhân nhỏ bé cười nói:

- Vì chuyện người nói với chủ nhân thực ra không quan trọng.

Ngải Phi Vũ tức giận nói:

- Người nói gì thì nói cho rõ xem nào.

Lão nhân nhỏ bé nói ngay:

- Vì là không quan trọng, nên chuyện của người chủ nhân chẳng suy nghĩ gì cả.

Ngải Phi Vũ lại sửng sốt.

Lão nhân nhỏ bé vẫn có dáng vẻ rụt rè, nhưng giọng nói cứ cao dần lên:

- Không ngờ người chưa được ông ta trả lời, mà cứ tự tiện ra tay hành động.

- Thế tại sao ông ta không ngăn cản ?

- Đó chỉ quái lạ ở chỗ người mà ông ta quan tâm, việc mà ông ta giải quyết quá nhiều, vả lại người hành động quả là có phần mau lẹ, nên lúc ông ta muốn ngăn cấm thì chuyện đã xảy ra rồi .

Ngải Phi Vũ hai tay nắm chặt, không nói tiếng nào, lão nhân nhỏ bé nói tiếp:

- Chỉ có một điều chủ nhân vừa ý, đó là võ công của người tăng tiền không ít.

Ngải Phi Vũ nói:

- Ta ngày ngày khổ luyện, cũng không làm trái ý chủ nhân, nên mới có được kết quả như vậy.

Lão nhân nhỏ bé lắc đầu :

- Ngay cả chủ nhân cũng vừa ý, thì dĩ nhiên người cũng đắc ý. Nếu không như thế, người không thể thoát khỏi một trường tai họa.

Ngải Phi Vũ trầm ngâm:

- Ông ta không đồng ý, thì nhất định cũng để ta được tròn tâm nguyện.

- Chủ nhân có vẻ đồng ý như vậy, là vì lúc bấy giờ bất kể là người làm gì cũng chỉ là chuyện của riêng người.

- Trước đó ta chưa từng thấy ông ta suy nghĩ chuyện gì lâu đến thế.

- Nghe nói chỉ có ba ngày.

- Ba ngày không phải là một thời gian ngắn, trong ba ngày ta đã ba lần tỏ ý muốn gặp ông ta để biết kết quả.

- Tiếc là trong ba ngày ấy ông ta lại phải gặp rất nhiều người, cho nên về chuyện ấy, nói thẳng ra thì ...

Lão nhân nhỏ bé chợt im bặt.

- Người không dám nói điều không phải của chủ nhân à ?

Lão nhân nhỏ bé cười cười:

- Không dám.

Ngải Phi Vũ trầm giọng:

- Thì ta nói ... Nói thẳng ra, thì lẽ ra ông ấy phải đích thân ra tay.

Lão nhân nhỏ bé cười cười :

- Nói đi thì phải nói lại, người cũng phải nghĩ xem chính mình cũng không quan trọng đến thế !

Ngải Phi Vũ trầm mặc một lúc, lão nhân nhỏ bé kín đáo thở dài nói:

- Trước đó, nhất định ông ta chưa hề nghĩ tới chuyện kia.

Ngải Phi Vũ không hề phủ nhận. Lão nhân nhỏ bé nói tiếp:

- Như thế đương nhiên là chủ nhân mới có thể cho người có được cảm giác là mình rất quan trọng.

- Không có ta thì công việc đã không thành công, đối với ông ta thì ta còn quan trọng hơn cả con ruột của ông ta nữa kia.

Lão nhân nhỏ bé kêu lên một tiếng kỳ quái, co người lùi ra phía sau một tấm bình phong, mới rồi trông y giống như một gần chết, hiện tại khí lực toàn thân dường như đã hoàn toàn phục hồi, lùi nhanh như chớp, chẳng kém gì một mũi tên rời khỏi dây cung.

Ngải Phi Vũ kiếm cũng đồng thời tuốt khỏi vỏ, ánh sáng lạnh chớp lên, đâm vào cổ họng Đại Đại.

Đại Đại rõ ràng không ngờ Ngải Phi Vũ lại đột nhiên đâm nòng một kiếm, nên trong chớp mắt lâm tử, ánh mắt của nàng lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Ngải Phi Vũ từ từ rút kiếm ra, từ từ nói:

- Người và ta từng là vợ chồng, theo lẽ cũng phải cùng ta nắm tay nhau xuống suốt vàng chứ ?

Dĩ nhiên Đại Đại không trả lời được nữa.

Ngải Phi Vũ cũng lập tức từ từ quay người, Trương Thiên Hộ, Liễu Trường Phong, Tần Độc Hạc, Sở Liệt đã bao vây bốn phía.

Thảm Thăng Y thì nhảy xổ vào lão nhân nhỏ bé, hai cánh tay áo giang như cánh hạc bay, lẳng không vọt về phía bức bình phong.

Trong chớp mắt ấy, lão nhân nhỏ bé đã không còn sau tấm bình phong nữa.

Thảm Thăng Y thân hình lập tức vọt tới, song chương cùng đánh lên mặt tường cách tấm bình phong không xa.

Trên đó lại là một bức phù điêu khắc cảnh trai gái giao hoan, không có dấu vết gì khác, nhưng Thảm Thăng Y lại nhìn thấy rất rõ, trên tấm phù điêu trong chớp mắt xuất hiện cửa thoát bí mật, lão nhân nhỏ bé lao một cái vào ngay bên trong.

Song chương của chàng đập trúng vào chỗ cửa thoát bí mật, nhưng xô đi xô lại, cánh cửa vẫn không động.

Sở Liệt bên cạnh vừa nhìn thấy, lập tức kêu:

- Thảm lão đệ, để đó cho ta !

Câu nói vừa dứt, người đã tới nơi, song chương của ông ta có thể đánh tan bia nát đá, muốn đánh vỡ bức tường không chút khó khăn, không ngờ song chương ông ta chưa vỡ ra, bộ mặt nam nhân trên phù điêu bỗng biến mất, thay vào đó là bộ mặt của lão nhân nhỏ bé đứng sau cánh cửa:

Lão nhân nhỏ bé kêu lên một tiếng kỳ quái:

- Lão râu xồm chờ một lát nào !

Sở Liệt ha hả cười lớn, vẫy tay gọi:

- Vậy thì người mau mau ngoan ngoãn ra đây cho ta.

Lão nhân nhỏ bé lại cười khăng khặc nói:

- Bức tường này là sắt đúc, ta chỉ là nhắc người cẩn thận kéo đau tay, cũng đừng làm hư hại đến bức phù điêu.

Sở Liệt lắc đầu nói:

- Ta rất ngờ lời người nói.

Lão nhân nhỏ bé thở dài:

- Thật là khó làm người tốt. Ngải Phi Vũ đã giao cho các người, một tiếng cảm ơn cũng không nhận được, lại còn muốn phá nhà à ?

Sở Liệt cười nhạt nói:

- Lão lùn người nhìn qua đã thấy ngay không phải là người tốt, không tha cho người được.

Song chương lập tức vung ra.

Bộ mặt của lão nhân nhỏ bé lập tức biến mất, bộ mặt của nam nhân trên bức phù điêu lại xuất hiện.

" Ầm ầm" hai tiếng, tấm phù điêu vỡ ra rơi xuống từng mảng, mặt tường hiện ra, quả nhiên là đục bằng sắt.

Sở Liệt sửng sò:

- Quả nhiên là tường sắt .

Thảm Thăng Y ánh mắt chợt di động:

- Nghe tiếng dội thì bức tường này khá dày, nếu muốn đánh tung ra cũng không phải dễ.

Sở Liệt gật đầu:

- Tính ra mạng y còn lớn, chúng ta thu xếp gã họ Ngải kia trước sẽ bàn tiếp.

Thảm Thăng Y không phản đối, Sở Liệt gấp rút không chờ nổi, song chương đề xuống, phá tung tấm bình phong vọt trở lại.

Ngải Phi Vũ vẫn đứng tại chỗ, thanh kiếm trong tay rũ xuống, máu ở đầu mũi kiếm đã nhỏ hết xuống đất, y không lên tiếng, cũng không động đậy.

Bọn Trương Thiên Hộ ba người cũng thế chỉ trừng trừng nhìn Ngải Phi Vũ, Sở Liệt vọt tới, lại là người lên tiếng trước:

- Họ Ngải kia...

Câu nói chưa dứt, Thảm Thăng Y thân hình chợt vọt lên, bắn mau vào một cái lỗ tròn.

Chàng vốn theo Sở Liệt hướng về phía Ngải Phi Vũ, nhưng động tác này chợt rất mau lẹ, hoàn toàn làm cho người ta bất ngờ.

Giang Nam Tứ Hữu đều thoáng kinh ngạc, Ngải Phi Vũ thừa cơ phóng kiếm đâm vào ngực Trương Thiên Hộ .

Nhát kiếm này vô cùng bất ngờ, vô cùng mau lẹ, xem tình hình thì Trương Thiên Hộ rất khó tránh né .

Trương Thiên Hộ cũng không tránh né, trong chớp mắt trên tay đã xuất hiện thêm một cái bàn tính, thẳng thắn đón đỡ nhát kiếm .

Mũi kiếm đâm trúng cái bàn tính vang lên một tiếng " choang", cái bàn tính này rõ ràng là bằng sắt đúc nên.

Trương Thiên Hộ cười một tiếng:

- Ta đã tìm lắm đối tượng rồi.

Ngải Phi Vũ da thịt khoé mắt giật giật:

- Ta cũng tìm lắm rồi, lẽ ra ta phải nhớ rằng người tên là Tinh Đả Kế

Toán.

Trương Thiên Hộ lại cười, Sở Liệt chợt quay về phía ông ta:

- Có chuyện gì vậy ?

Trương Thiên Hộ không đáp, Ngải Phi Vũ đã nói:

- Thật ra là ta muốn động thủ với người này.

Sở Liệt cười lớn :

- Với ta à ? Lại đây !

Ngải Phi Vũ lạnh lùng nói:

- Nếu nhát kiếm vừa rồi ta nhắm vào ngươi, thì giờ đây ngươi không chết cũng bị thương.

Sở Liệt hừ tức tối:

- Làm gì có chuyện dễ thế !

Ngải Phi Vũ nói:

- Giết một con heo cũng dễ thôi.

Sở Liệt biến sắc:

- Người nói ai là heo?

- Người tuy bề ngoài không phải là heo nhưng trong cái đầu người trên cổ lại là một bộ óc heo !

Ngải Phi Vũ giờ kiếm chỉ vào Sở Liệt .

Sở Liệt giận dữ gầm lên một tiếng, song chuông đưa lên, Ngải Phi Vũ lại nói:

- Đến hiện tại ta dám nói chắc rằng ngươi vẫn chưa biết có chuyện gì xảy ra.

Sở Liệt sững sốt .

Ngải Phi Vũ nói tiếp:

- Sao lại có người ngu thế nhỉ ?

Bên cạnh đây lỗ trong lúc ấy đã vang tới tiếng binh khí chạm nhau, Sở Liệt nghe rõ, lại sững sốt.

Trương Thiên Hộ lập tức nói:

- Người anh em của ta đây không phải là ngu, chỉ là hơi nóng nảy một chút, nếu y bình tĩnh lại thì đã biết ngay có chuyện gì rồi.

Ngải Phi Vũ chỉ cười nhạt.

Liều Trường Phong chợt nói:

- Được rồi, vậy thì thu xếp gã họ Ngải này trước đã.
Nói đoạn tuốt kiếm.
Sở Liệt chợt kêu:
- Chẳng lẽ bốn vách tường ở đây đều toàn là sắt đúc à ?
Trương Thiên Hộ cười nói:
- Rõ ràng là thế, nếu tất cả chúng ta đều bị nguy khôn nơi đây đâu có giết được gã họ Ngải này, cũng chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.
Sở Liệt giơ nhón tay cái lên nói:
- Thằng nhỏ Thảm quả là một đứa thông minh.
Trương Thiên Hộ vuốt râu khẽ cười:
- Y thì đúng !
Sở Liệt ánh mắt nhìn qua Ngải Phi Vũ:
- Ta là đầu người óc heo, còn người lại chẳng ai thấy được cái thông minh nó nằm chỗ nào.
Tần Độc Hạc cây trượng gõ lê giơ lên :
- Nên y mới biến thành miếng mồi trước mặt bốn con cá lớn là chúng ta.
Trương Thiên Hộ cười cười:
- Hiện tại chúng ta đã nuốt mồi rồi, nhưng không thấy lời câu.
Rồi giơ tay một cái, chiếc bàn tính sắt khua rổn rảng.
Bên dãy lỗ tròn tiếng " choang choang" kéo dài không ngớt, nhưng là tiếng binh khí chạm nhau.

ooo

Thảm Thăng Y thân hình mau lẹ, quả thật như mũi tên bắn khỏi dây cung, không những mau lẹ mà còn chính xác, xông ra ngoài dãy lỗ tròn .

Tay phải của chàng càng nhanh hơn, người đang trên không kiếm đã ra khỏi vỏ, nhất kiếm đầu tiên đánh ra là thanh kiếm này .

Quanh cảnh sau dãy lỗ tròn không khác lắm so với khi họ rời chân, chỉ có trên mặt đất bày thêm hai dãy bánh xe, bốn người áo trắng đang đẩy một tấm sắt lớn xô tới, mười nàng Tư Mã Tiên Tiên trên tay người nào cũng cầm thêm một thanh kiếm .

Những thanh kiếm này rộng bằng hai ngón tay, nhìn rất sắc bén, vung lên một cái lập tức phát ra tiếng vo vo như răn độc hút gió, mà cũng mau lẹ hung dữ như răn độc, nhất tề đâm vào Thảm Thăng Y.

Một mình đối phó với mười thanh kiếm thật không dễ, huống gì thân hình còn đang trên không. Thảm Thăng Y cũng chẳng đối phó gì, thân hình chàng đột nhiên mau lẹ hơn, kiếm còn chưa tới, chàng đã vọt luôn qua bóng mũi kiếm,

nhìn như sắp đập đầu vào tường, lại như mũi tên sắp bắn mau ra chột nói lỏng dây cung, hạ xuống chân tường.

Rõ ràng nội công của chàng đã luyện tới mức thu phát theo ý muốn.

Mười nàng Tư Mã Tiên Tiên động tác cũng không chậm, quay kiếm trở lại đâm ra, nhất tề phóng vào Thảm Thăng Y.

Họ vừa chuyển động, Thảm Thăng Y cũng di động, thân hình dưới chân tường chột co lại vọt ra, lại xuyên qua bóng kiếm sấn về phía bốn người áo trắng đang xô tấm thiết bản tới.

Tấm thiết bản này không những dài rộng mà còn rất dày, nhưng đặt trên bánh xe nên bốn người đẩy cũng không khó lắm.

Tấm thiết bản đã lấp gần hết dãy lỗ tròn, bốn người áo trắng đang đẩy tiếp tới đã thấy Thảm Thăng Y vọt qua.

Người tới kiếm tới, kiếm chưa tới, kiếm khí đã quét rất mặt.

Bốn người áo trắng la loảng một tiếng, đều lật hai tay lại, mỗi người đã cầm thêm hai lưỡi đao sắc, cùng chém tới Thảm Thăng Y.

Mặt họ đều bị vải trắng chỉ để hở đôi mắt, lực đao trên lưỡi đao tuy mạnh yếu khác nhau nhưng chiêu thức lại tương đồng.

Thảm Thăng Y hú khê một tiếng, liên tiếp phóng kiếm ra, một thanh kiếm đột nhiên biến thành tám thanh chặn tám lưỡi đao, một tràng tiếng " choang choang" vang lên, tám lưỡi đao đã bị hất tung ra.

Thế kiếm vẫn không dừng, liên tục phóng tới.

Bốn người áo trắng lập tức tản ra bao vây Thảm Thăng Y vào giữa, mười nàng Tư Mã Tiên Tiên cũng ủa tới.

Thảm Thăng Y ánh mắt quét qua một vòng :

- Đây là đệ tử của Phi Ngự Đường phải không ?

Bốn người áo trắng bật tiếng cười nhạt, ánh đao bay lượn nhất tề sấn vào, bộ vị ra chiêu không giống nhau nhưng đều chém vào những chỗ trí mạng trên người Thảm Thăng Y.

Thảm Thăng Y tránh qua sáu đao, đón đỡ hai đao, thân hình lại xoay một cái đã ra khỏi vòng vây của bốn người.

Bốn người tuy không thấy rõ sắc mặt biến đổi ra sao, nhưng đều sững sốt.

Hai nàng Tư Mã Tiên Tiên mau lẹ sấn lên, hai kiếm giao nhau phóng vào cổ họng Thảm Thăng Y. Thảm Thăng Y thanh kiếm đã giấu dọc theo cánh tay chớp mắt lại chột đón đỡ trước mặt, " choang " ba thanh kiếm chạm nhau, Thảm Thăng Y mượn lực bật người qua một bên, hai người chúí đầu về phía trước, chàng giơ tay một cái diêm luôn vào huyệt đạo hai người.

Bóng đao kiếm đang trùng trùng chém tới, Thảm Thăng Y lật người nảy một cái lập tức khiến họ đều dừng cả lại.

Thẩm Thăng Y hai tay lại giơ lên thấy hai nàng Tư Mã Tiên Tiên lên ghế, chợt hỏi:

- Trong bọn người ai là người đứng đầu ?

Không ai trả lời, tám nàng Tư Mã Tiên Tiên và bốn người bịt mặt chỉ cầm đầu tấn công, đã không rút lui, cũng không lên tiếng .

Thẩm Thăng Y cũng biết có hỏi họ thì cũng chẳng biết được gì, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, quyết định đánh mau thắng mau .

Chàng tránh qua ba chiêu liên tiếp, thân hình nghiêng qua một cái, thanh kiếm hất lên, mũi kiếm đã phong tỏa huyết đạo của một Tư Mã Tiên Tiên .

Nàng Tư Mã Tiên Tiên này vừa ngã xuống, Thẩm Thăng Y lại từ bên cạnh nàng ta xông ra, thanh kiếm trong tay vung lên hất một lưỡi đao và một thanh kiếm đánh tới, thân hình xoay nửa vòng lại lắc kiếm đỡ một lưỡi đao, cánh tay trầm xuống đánh luôn cán kiếm vào huyết đạo trên lưng một người áo trắng .

Người áo trắng ấy hừ lên một tiếng, đau đớn ngã xuống, Thẩm Thăng Y khom người đoạt thanh đao trong tay y, vung ra gạt hai thanh kiếm bên phải đâm tới, kiếm trên tay trái đón đỡ ba nhát kiếm khác, qua năm chiêu lại điểm ngã một Tư Mã Tiên Tiên, kẻ đó lại phóng đao đập vào ngực một người áo trắng, người ấy ngã ngay xuống đất .

Động tác của Thẩm Thăng Y không hề dừng lại .

ooo

Chiếc bàn tính sắt trong tay Trương Thiên Hộ giơ lên lại dừng lại, chợt hỏi:

- Quý tính ?

Tần Độc Hạc xoay trượng đâm thẳng vào mặt Ngải Phi Vũ, Ngải Phi Vũ chiêu kiếm thứ năm chưa phóng ra, trượng đã đánh tới, phải lùi lại một bước .

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói ngay:

- Người hoàn toàn không phải là Ngải Phi Vũ. Rốt lại người là ai ?

- Ta là tổ tông của người.

Ngải Phi Vũ vung kiếm gạt cây trượng qua, Liễu Trường Phong kiếm vừa phóng tới, lại phong tỏa thể kiếm của Ngải Phi Vũ:

- Nếu người là tổ tông của y, thì lẽ ra phải họ Tần, tiếc là bọn ta với họ Ngải, họ Tần đều không có thù oán gì.

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói:

- Ta thấy người cứ nói thẳng ra lại hay, người giết nhiều người của chúng ta rồi, chúng ta đã có đủ lý do giết người.

Sở Liệt nói:

- Phải lắm ! Cho nên tốt nhất là ngươi nên nói rõ thân phận thật của ngươi, biết đâu chúng ta nể mặt ông cha ngươi mà tha cho.

Ngải Phi Vũ cười nhạt:

- Các ngươi biến thành nhân từ từ lúc nào vậy ?

Sở Liệt đáp:

- Giang Nam Tứ Hữu chúng ta xưa nay ân oán phân minh, cũng chưa bao giờ giết oan người vô tội.

Ngải Phi Vũ chợt cất tiếng cười lớn.

Sở Liệt nhìn nhìn y, Liễu Trường Phong, Tần Độc Hạc, Trương Thiên Hộ đều không lên tiếng, riêng Trương Thiên Hộ thì phản phất như đang trầm tư.

Ngải Phi Vũ cười rộ không dứt, dường như cười chảy cả nước mắt.

Sở Liệt lại nhin không được , quát lớn một tiếng:

- Ngươi cười cái gì ?

Ngải Phi Vũ cười lớn nói:

- Chẳng lẽ nghe một câu nói thú vị như vậy, họ Ngải lại không được cười à ?

Trương Thiên Hộ hờ hững nói:

- Nếu ngươi quả là họ Ngải, chúng ta thật nghĩ không ra ngươi cười gì?

Ngải Phi Vũ hỏi lại:

- Nói như ngươi thì ta họ gì ?

- Tôn...

Trương Thiên Hộ ánh mắt chăm nhìn vào mặt Ngải Phi Vũ.

Liễu Trường Phong, Tần Độc Hạc ánh mắt di động , lại nhìn từ mặt Trương Thiên Hộ qua Ngải Phi Vũ, bốn hàng lông mày bạc đều nhướng lên.

Sở Liệt hỏi:

- Họ Tôn hay họ Ngải thì có quan hệ gì ?

Câu nói vừa buông ta, ông ta như chợt hiểu chuyện gì đó, thoáng ngần người buột miệng hỏi :

- Lão đại, là ngươi nói ...

Trương Thiên Hộ nói ngay:

- Chắc y là hậu duệ của Tôn Kỳ không sai.

Sở Liệt kêu lớn :

- Tôn Kỳ ? Đoạn Hồn đạo Tôn Kỳ a ?

Trương Thiên Hộ thở dài một tiếng:

- Nếu nói bốn người chúng ta trong đời có cùng nhau làm việc gì đáng tiếc, chắc chỉ có một chuyện đó mà thôi.

Sở Liệt gật đầu, Trương Thiên Hộ ánh mắt chớp lên:

- Hơn hai mươi năm rồi, nếu Tôn Kỳ có con trai thì cũng trạc tuổi vị bằng hữu này.

Sở Liệt hỏi ngay Ngải Phi Vũ:

- Người họ Tôn phải không ?

Ngải Phi Vũ lạnh lùng đáp:

- Đúng vậy, ta thật là họ Tôn, tên Thiên Thành

Trương Thiên Hộ quay qua :

- Tôn Thiên Thành à ? Tôn Kỳ là gì của người ?

- Người thấy là gì ?

- Theo lời người trả thù cho y thể này thì phải có quan hệ ruột thịt, nhưng theo chúng ta điều tra được thì Tôn Kỳ quả có một con trai là Tôn Thiên Thành, có điều chưa đầy năm đã mắc bệnh chết rồi.

Tần Độc Hạc nói tiếp:

- Ai cũng nói thế, cả vợ Tôn Kỳ cũng nói thế.

Liễu Trường Phong cũng nói:

- Người đàn bà thiện lương ấy chắc không nói bậy, cứ nhắc lại chuyện nhà họ Tôn không có người nói dối lại khóc lóc đau đớn.

Sở Liệt nhìn Tôn Thiên Thành nói:

- Bấy nhiêu người mà đều nói bậy thì vô lý quá.

Liễu Trường Phong nói tiếp:

- Bằng hữu đã có chuyện xung đột với chúng ta sao không nói rõ ra, cần gì phải mạo nhận Tôn Thiên Thành ?

Tôn Thiên Thành lạnh lùng:

- Đã tới mức này mà các người còn cho rằng ta nói bậy à ?

Bọn Trương Thiên Hộ bốn người đều thấy có lý, Liễu Trường Phong trầm ngâm nói:

- Xem ra chuyện này chắc bắt đầu từ Tôn Kỳ"

Trương Thiên Hộ khẽ gật đầu:

- Ta còn nhớ là Tôn Kỳ tính rất đa nghi, chẳng tin một ai, có lẽ vì sợ tuyệt hậu nên đem con trai gởi đi chỗ khác trước rồi nói với người ngoài rằng đã bệnh chết chẳng ?

Tôn Thiên Thành cười nhạt một tiếng:

- Tinh Đả Kế Toán quả nhiên danh bất hư truyền.

Trương Thiên Hộ khẽ chép miệng:

- Không ngờ y đối với vợ cũng không tin.

Tôn Thiên Thành nói:

- Lẽ ra người phải biết ta không phải chỉ có một mẫu thân.

Trương Thiên Hộ ngẫm nghĩ một lúc, nói:

- Nghe nói Tôn Kỳ có một người vợ bị nạn sản mà chết, hay thật ra là không chết ? Có lẽ người ấy mới đúng là thân mẫu của người.

Tôn Thiên Thành lạnh lùng nói:

- Còn may mà gia phụ đã bí mật sắp xếp trước, nếu không thì chúng ta đã không sống được đến nay.

Trương Thiên Hộ lắc đầu:

- Người cho rằng chúng ta sẽ giết mẹ con người à ?
- Nhỏ cỏ phải nhỏ cả rễ, vốn là chuyện thuận lý mà.
- Chúng ta đâu phải hạng người ấy.

Tôn Thiên Thành cười nhạt :

- Nếu không phải tại sao ngày xưa cứ tìm đủ cách truy tầm những người có quan hệ với gia phụ ?

Trương Thiên Hộ chép miệng:

- Đó là hiểu lầm thôi, đương thời sở dĩ chúng ta tìm hậu nhân của lệnh tôn chỉ vì trong câu chuyện đó có chỗ hiểu lầm, đến nỗi giết lầm lệnh tôn nên mong tìm được hậu nhân để đền bù thôi.

Tôn Thiên Thành cười lớn :

- Hay lắm, rốt lại các người đã thừa nhận đã giết lầm người... các người có một đệ tử trên là Trác Kiệt mở ra một tiêu cục, một đêm bị người trả thù, toàn gia đều không sống sót, y lại từng có chuyện tranh chấp với gia phụ, gia phụ nói rằng sẽ đập bằng tiêu cục của y.

Trương Thiên Hộ nói:

- Thật ra thì y cũng định làm thế, nên trước khi xảy ra chuyện đó đã chiêu tập tất nhiều bè bạn hắc đạo.

Tôn Thiên Thành nói:

- Thật ra đó chỉ là kế dương đông kích tây, gia phụ lúc ấy chỉ muốn cướp tiêu.

- Nhưng bạn bè y gọi tới lại cho rằng y muốn làm chuyện kia, lại không biết tình hình của tiêu cục, uống rượu say ở trần lại gặp Trác Kiệt, thấy võ công của y không cao lắm bèn đặt mai phục gần đó, giết chết Trác Kiệt xong, đến đêm lại bừa vào giết hết mọi người trong tiêu cục.

Tần Độc Hạc tiếp lời:

- Quả đó không phải là bản ý của Tôn Kỳ, nhưng nếu y không nói thế thì những người kia đã không làm thế. Bất kể thế nào, tính mạng một gia đình Trác Kiệt đều bị câu nói của Tôn Kỳ hại, chúng ta tìm y đòi nợ thật ra chẳng có gì không đúng.

Tôn Thiên Thành nói:

- Ta chỉ biết có một chuyện, là nhà họ Tôn trên dưới đều đã chết về tay năm người các người.

Trương Thiên Hộ lắc đầu:

- Những người chúng ta giết đều có tham dự vào vụ giết gia đình Trác Kiệt, cho dù Tôn Kỳ có chết oan uổng đi nữa thì bất kể thế nào với gia đình y chúng ta

cũng không vợ đứa cả năm, tuy sào huyết của y bị đốt cháy, nhưng người già và đàn bà trẻ con trong trại đều được dời tới phường Trường Bình, người cứ tới phường Trường Bình hỏi thì rõ.

Tôn Thiên Thành trừng trừng nhìn Trương Thiên Hộ :

- Người nói đó đều là sự thật, vậy hiện tại mẫu thân ta còn sống không ?

Trương Thiên Hộ nói:

- Người có thể đi với bọn ta tới Trường Bình một chuyến mà.

Tôn Thiên Thành từng chữ từng chữ buông ra:

- Bất kể thế nào, gia phụ cũng đã chết trong tay các người, chuyện đó thì không thể bỏ qua được.

Sở Liệt nói:

- Hạng người như thế nếu không chết về tay chúng ta thì cũng chết vì tay người khác, chứ không thể nào sống được đến ngày nay.

Tôn Thiên Thành nói ngay:

- Vậy ta báo thù cho cha ta chẳng có gì sai.

Trương Thiên Hộ chậm rãi nói:

- Chỉ là oan có chủ nợ có đầu, muốn báo thù người chỉ cần tìm chúng ta, đừng giết kẻ vô tội.

Tôn Thiên Thành chợt ngáng đầu:

- Ta đã giết rồi đấy !

Sở Liệt quát:

- Vậy người phải đền mạng!

Thanh kiếm của Tôn Thiên Thành lập tức phóng ra đâm vào Sở Liệt, Sở Liệt chờ thanh kiếm y đâm gần tới, hai chưởng hợp lại rồi đẩy ra, một luồng kinh phong cuốn lên, Tôn Thiên Thành quần áo trên người bị xé xoàn xoạt, loạng choạng lùi lại.

Sở Liệt cười rộ:

- Bằng vào bản lĩnh hiện tại của người mà muốn giết ta, thì còn chưa được đâu.

oOo